Елизабета Георгиев

ПУТОКАЗ ЗА СНОВОТРАГАЧЕ

Градска народна библиотека „Жарко Зрењанин“ Зрењанин

Зрењанин, 2020

ПРВИ ДАН ШКОЛСКЕ ПРИЧЕ

Лична словотрагачка прича или

Хајде да се упознамо!

Тог јутра ме је пробудио Тоша, жути мачор који је умео вешто да превари маму, увуче ми се у собу и упорно преде поред моје главе све док се не пробудим да се поиграм с њим. Овога пута буђење је било нешто посебно. У ствари, то није ни било буђење, него просто сусрет, јер целе ноћи нисам ока склопила – данас крећем у школу. Знам ја веома добро шта је школа. Моја мама ради тамо, предаје чак три предмета, и била сам хиљаду пута. Познајем и учитељицу Лену и домара, деда Обрена, и све мамине колеге, али, опет ми нешто голица срце и оно добује као лудо. Сада ће све бити другачије...

Тоша дисциплиновано маршира по мом ћебету, чупкајући га упорно и некако необично преде, као да осећа промену која ме чека. Скачем из кревета, онако у пролазу по обичају повучем Тошу за реп и прво што тражим је моја ђачка торба – лепа, црвена, са два плава џепића са сребрним шналама – дугмићима на средини која отварају унутрашњост. Донела ми тета Гоца из Косовске Митровице. Није била празна – у торби је било неколико свезака, перница са најшаренијим бојицама, блок за цртање и водене боје.

Торба ме гледа са столице преко пута и смешка ми се. Ноћас сам два пута устајала да видим да ли је ту, јер само њено присуство ме је подсећало на чињеницу да сам од данас ђак.

Цела ужа и шира родбина је сигурна да ћу бити добар ученик, јер сам сама још са четири године научила слова, сама већ читам сликовнице и помажем баки да прочита оне редове при дну екрана када гледа филм. Мој млађи брат је убеђен да сам необична и да ћу када порастем да будем политичар, јер са старијима обавезно гледам Дневник, а уз то сам једина од све деце у селу плакала када је умро друг Тито, а имала сам само 5 година...

Облачим на брзину нову блузу, џемперчић који ми је исплела тета Лена и по први пут фармерке, тешком муком стављам торбу на леђа и стрчавам низ степенице до бакине и декине куће. Моји бака и дека са најсмешнијим и најтајанственијим именима на свету, Султана и Наполеон, живе у малој кући у дворишту. Искрено, бежим од маме која је вероватно спремна да ме очешља за школу. Она јесте добра мама, али увек је у журби и чупа ме док ме чешља, черупајући ме као кокошку. Бака то ради полако, нежно и стрпљиво и исплете ми увек најлепшу плетеницу. То чини и овог јутра, али некако посебно. Као да уплиће неке магичне нити у моју дугу косу, коју ми, по татиној жељи, нису шишали откако сам се родила и коју сама никако нисам знала да кротим.

Дотерана, умивена, очешљана, по породичном закону испијам шољу топлог млека и опет покушавам да ставим на леђа торбу, коју ми сада придржава бака.

– Боже, Бета, па шта си све ставила? – коментарише мама и вири у моју торбу – И лектире? Па не требају ти све књиге, лудо моја!!!

– А, нееее! – одмахујем главом – Све са собом носим! Све књиге које си ми купила, све свеске, прибор... Све, све, све! Нисам више мала, мама! Сад сам ђак!

Мама се смешка, помаже ми око торбе и крећемо. Држим је за руку све до уласка у школско двориште које је на педесетак метара од наше куће. Срамота ме од деце да ме виде с мамом. Па она је наставница и не желим да ме због тога гледају онако...

И тако је почела моја осмогодишња школска прича. У једној учионици сви заједно – ученици од првог до четвртог разреда. У првим клупама ми прваци – Иван, Олгица и ја! Три пара уплашених очију које ће осам година ловити знање, пријатељство, радозналост, зјала...

ПРАВАЦ СНОВОТРАГАЊЕ!

ШТА СЕ КРИЈЕ ИЗА ЋОШКА ПЕСМЕ?

ОДРАСТАЊЕ

Можда због маште, сва важна и битна,
Пожелим да ухватим чудне висине,
Ствар је велика, ма ствар је хитна
Срећа је тамо, иза кривине.

Можда су дани поређане тајне,
Једна буљи, друга трећу кошка,
Неке су црне, неке просто сјајне,
Срећа је тамо, иза оног ћошка.

Можда то чудо што се живот зове
Збуњује ме стално, разум ми краде,
Лови све моје жеље и снове
Срећа је тамо, иза ограде.

Можда те снове што се стално роје
Сањају и сви другови моји,